

Kildemateriale til arbejds hæftet for midtugemødet

1.-7. MARTS

PERLER FRA GUDS ORD | 4. MOSEBOG 7-8

“Hvad vi kan lære af Israels lejr”

it-2 264 § 3

Menighed

I Israel handlede ansvarsbevidste mænd ofte på folkets vegne. (Ezr 10:14) Efter at teltboligen var opstillet, var det således “stammernes høvdinger” der kom og bragte offergaver. (4Mo 7:1-11) Og de der på Nehemias’ tid besøgte den “bindende aftale”, var præster, levitter og “folkets overhoveder”. (Ne 9:38 – 10:27) Under ørkenvandringen var der “høvdinger i forsamlingen, nogle der blev indkaldt til rådsforsamlingen, ansete mænd”, hvoraf 250 sammen med Kora, Datan, Abiram og On rejste sig imod Moses og Aron. (4Mo 16:1-3) På Guds anvisning udvalgte Moses 70 af Israels ældste som var forstandere, til at hjælpe med at bære “folkets byrde”, som var for stor for ham alene. (4Mo 11:16, 17, 24, 25) I 3 Mosebog 4:15 omtales endvidere “forsamlingens ældste”. Det var således nationens ældste, overhoveder, dommere og forstandere der var bemyndigede til at handle på folkets vegne. – 4Mo 1:4, 16; Jos 23:2; 24:1.

it-2 659 § 9

Ruben

I Israels lejr lå rubenitterne lejret syd for teltboligen, flankeret af Simeons og Gads efterkommere. I marchordenen fulgte den lejrafdeling på tre stammer, med Ruben i spidsen, efter Judas lejrafdeling bestå-

ende af de tre stammer Juda, Issakar og Zebulon. (4Mo 2:10-16; 10:14-20) Det var i samme rækkefølge stammerne frembar deres offergaver den dag teltboligen blev indviet. – 4Mo 7:1, 2, 10-47.

w04 1/8 25 § 1

Hovedpunkter fra Fjerde Mosebog

8:25, 26. For at vise hensyn til de levitter der var kommet op i årene, og for at sikre at tjenesten blev udført tilfredsstillende, fik ældre mænd befaling til at trække sig tilbage fra den obligatoriske tjeneste. De kunne dog stadig yde en frivillig indsats for at hjælpe andre levitter. Selvom forkyndere i dag ikke trækker sig tilbage fordi de er blevet ældre, kan vi lære noget vigtigt af princippet i denne lov. Hvis en kristen på grund af høj alder ikke længere kan varetage visse forpligtelser, kan han måske klare at være med i andre former for tjeneste.

Søg efter åndelige perler

it-1 663

Førstefødt

Eftersom israelitternes førstefødte sønner ville blive overhoveder for husstandene, repræsenterede de hele folket. Jehova kaldte hele folket sin “førstefødte” da det var hans førstefødte folk i kraft af Abrahampagten. (2Mo 4:22) I betragtning af at Jehova havde skånet de førstefødtes liv, befalede han at “hver førstefødt af hankøn, det som åbner hvert moderliv, blandt Israels sønner, blandt mennesker og husdyr” skulle helliges ham. (2Mo 13:2) De førstefødte sønner var således helliget eller viet til Gud.

8.-14. MARTS

PERLER FRA GUDS ORD | 4. MOSEBOG 9-10

“Hvordan Jehova leder sit folk”

it-2 142 § 6

Lejr

Hvor godt organiseret denne kolossalt store lejr var, viste sig også når den flyttede fra sted til sted (Moses nævner omkring 40 forskellige lejrpladser i 4Mo 33). Så længe skyen hvilede over teltboligen, forblev israelitterne lejrede. Når skyen flyttede sig, brød lejren op. “På Jehovas befaling slog de lejr, og på Jehovas befaling brød de op.” (4Mo 9:15-23) Ved hjælp af to sølvtrumpeter i drevet arbejde blev Jehovas befalinger videregivet til hele lejren. (4Mo 10:2, 5, 6) Særlige, vekslende trompestød var signal til at lejren skulle bryde op. Dette skete første gang “i det andet år [1512 f.v.t.], i den anden måned, på den tyvende dag i måneden”. Pagtens ark blev båret forrest, og derefter fulgte først Judas trestammeafdeling med Issakar og Zebulon. Efter dem kom gersjonitterne og meraritterne, der havde til opgave at bære en del af udstyret til teltboligen. Så fulgte Rubens trestammeafdeling med Simeon og Gad. Derefter kom kehatitterne med helligdommen, og derpå den tredje trestammeafdeling med Efraim, Manasse og Benjamin. Til sidst kom Dans afdeling med Aser og Naftali. De to talrigeste og stærkeste afdelinger udgjorde således fortroppen og bagtroppen. – 4Mo 10:11-28.

w11 15/4 4-5

Ser du vidnesbyrdene om Guds ledelse?

Hvordan kan vi vise at vi ønsker at følge Guds ledelse? Apostelen Paulus sagde:

“Vær lydige mod dem der fører an iblandt jer, og vær føjelige.” (Hebr. 13:17) Det er ikke altid let. Forestil dig at du var en israelit på Moses’ tid. Lad os sige at du har vandret i nogen tid, og pludselig standser søjlen. Hvor lang tid vil den blive der? En enkelt dag? En hel uge? Eller flere måneder? Du spekulerer måske på om det vil kunne betale sig at pakke alle dine ejendele ud. I første omgang er det kun de allermest nødvendige ting du pakker ud. Men i frustration over at du i et par dage har måttet gennemsøge din bagage hver gang du skulle bruge noget, begynder du at pakke det hele ud. Men så, netop som du er ved at blive færdig med det, ser du at søjlen løfter sig – og nu må du i gang med at pakke det hele sammen igen! Det kan godt være at det var ubelejligt eller besværligt, men israelitterne skulle bryde op “umiddelbart efter” at søjlen havde løftet sig. – 4 Mos. 9:17-22.

Hvordan reagerer vi når vi får nogle anvisninger fra Gud? Er vi indstillet på at følge dem “umiddelbart efter” at vi har fået dem? Eller fortsætter vi med at gøre som vi plejer? Kender vi for eksempel de nyeste retningslinjer for hvordan vi skal lede bibelstudier, forkynde for nogle der taler et andet sprog end vores eget, holde et regelmæssigt familiestudium eller samarbejde med Kontaktudvalg til Hospitaler, og følger vi de anvisninger vi får i forbindelse med stævnerne? Også ved at tage imod vejledning kan vi vise at vi gerne vil følge Guds ledelse. Når vi står over for at skulle træffe beslutninger som vil få vidtrækkende betydning for os, stiller vi ikke på vores egen visdom, men ser hen til Jehova og hans organisation efter vejledning. Og lige såvel som et barn

søger beskyttelse hos sine forældre under et uvejr, søger vi beskyttelse i Jehovas organisation når denne verdens problemer vælter ned over os.

Søg efter åndelige perler

it-1 611 § 1

Forsamling

Betydningen af at samles. I forbindelse med den årlige fejring af påsken understreges betydningen af at drage fuld nytte af de foranstaltninger Jehova har truffet til at hans tjenere kan samles for at opnå åndelige velsignelser. Enhver mand der undlod at fejre påsken skønt han var ren og ikke på rejse, skulle udryddes af sit folk. (4Mo 9:9-14) Da kong Ezekias opfordrede Judas og Israels indbyggere til at komme til Jerusalem for at fejre påsken, lød hans budskab i uddrag: "Israels sønner, vend om til Jehova ... Nu må I ikke gøre jeres nakke stiv som jeres fædre. Ræk Jehova hånden og kom til hans helligdom som han har helliget til fjerne tider, og tjen Jehova jeres Gud, så hans brændende vrede vender sig fra jer. ... Jehova jeres Gud er nådig og barmhjertig, og han vil ikke vende sig bort fra jer hvis I vender om til ham." (2Kr 30:6-9) Hvis de med vilje undlod at komme, ville det være et vidnesbyrd om at de havde vendt sig bort fra Gud. De kristne fejrer ikke påsken eller lignende højtider, men Paulus rådede dem til ikke at svingte Guds folks regelmæssige møder, idet han sagde: "Lad os give agt på hinanden for at anspore til kærlighed og gode gerninger, og ikke forsømme at komme sammen, som nogle har for skik, men opmuntre hinanden, og det så meget mere som I ser dagen nærme sig." – He 10:24, 25; se MENIGHED.

15.-21. MARTS

PERLER FRA GUDS ORD | 4. MOSEBOG 11-12

"Hvorfor skal vi undgå en klagende indstilling?"

w01 15/6 17 § 20

Bliv ikke glemsomme hørere

²⁰ De fleste sande kristne vil aldrig bukke under for kønslig umoralitet. Men vi må være på vagt for ikke at udvikle en knurrende og klagende indstilling der kunne føre til Guds mishag. Paulus siger advarende: "Lad os heller ikke sætte Jehova på prøve, som nogle af dem satte ham på prøve, og de blev dræbt af slangerne. I må heller ikke knurre, sådan som nogle af dem knurrede, og de blev dræbt af ødelæggeren." (1 Korinther 10:9, 10) Israelitterne knurrede imod Moses og Aron – ja, selv imod Gud – ved at klage over den manna de mirakuløst havde fået. (4 Mosebog 16:41; 21:5) Jehova havde følt sig krænket da israelitterne begik utugt, men deres klagende indstilling sårede ham lige så meget. Bibelens beretning viser at mange af dem der knurrede, blev dræbt af slanger. (4 Mosebog 21:6) Ved en tidligere lejlighed var mere end 14.700 af dem der klagede og gjorde oprør, blevet dræbt. (4 Mosebog 16:49) Lad os derfor aldrig sætte Jehovas tålmodighed på prøve ved at være respektløse over for det han giver os.

w06 15/7 15 § 7

'Gør alt uden knurren'

⁷ Hvor havde israelitternes indstilling dog forandret sig! Dengang de var blevet udfriet fra Ægypten og var blevet ført gennem Det Røde Hav, havde de været

så taknemmelige at de sang lovsange til Jehova. (2 Mosebog 15:1-21) Men da de stod over for ørkenlivets strabadser og blev grebet af frygt for kana'anæerne, blev deres taknemmelighed fortrængt af en utilfreds indstilling. I stedet for at takke Gud for deres frihed hævdede de uretmæssigt at de led afsavn, og bebrejdede Gud det. Deres knurren var således et udslag af manglende værdsættelse af det Jehova havde givet dem. Det kan ikke undre nogen at han sagde: "Hvor længe vil denne onde forsamling fortsat knurre imod mig?" – 4 Mosebog 14:27; 21:5.

it-1 1265 § 2

Kiv, strid

Knurren og klagen. Knurren virker nedslående og nedbrydende. Kort tid efter at israelitterne var gået ud af Ægypten, begyndte de at knurre imod Jehova og finde fejl ved den ledelse han havde givet dem i form af sine tjenere Moses og Aron. (2Mo 16:2, 7) Senere gjorde de Moses så nedslået på grund af deres klagen at han bad om at måtte dø. (4Mo 11:13-15) Det kan være dødsensfarligt at knurre og klage. Jehova anså den knurren der blev rettet imod Moses, for at være en oprørsklage der i virkeligheden var rettet mod hans egen guddommelige ledelse. (4Mo 14:26-30) Mange mistede livet som følge af deres oprørske kritik.

Søg efter åndelige perler

it-2 230

Manna

Beskrivelse. Manna var "hvidt som korianderfrø" og så ud som bdeliumharpiks, et vokslignende og gennemsigtigt stof hvis enkelte dråber ligner perler. Den smagte

som "flade kager med honning" eller som "sød oliecake". Efter at være blevet mallet i en håndkværn eller stødt i en morter blev den kogt eller lavet til kager og bagt. – 2Mo 16:23, 31; 4Mo 11:7, 8.

22.-28. MARTS

PERLER FRA GUDS ORD | 4. MOSEBOG 13-14

"Tro giver os mod"

w06 1/10 17 § 5-6

Hvordan tro og guds frygt giver os mod

⁵ To af spionerne, Josua og Kaleb, var dog ivrige efter at gå ind i det forjættede land. Kana'anæerne "er som brød for os", sagde de. "Deres værn er veget fra dem, og Jehova er med os. Frygt ikke for dem." (4 Mosebog 14:9) Var det tåbeligt af Josua og Kaleb at være så optimistiske? Nej, slet ikke! Sammen med resten af nationen havde de set Jehova ydmyge Ægypten og landets guder ved hjælp af de ti plager. Derefter havde de set hvordan Jehova lod Farao og hans styrker drukne i Det Røde Hav. (Salme 136:15) De ti spioner og de der lod sig påvirke af dem, havde altså ingen grund til at være bange; de var uden undskyldning. "Hvor længe vil dette folk handle respektløst over for mig, og hvor længe vil de undlade at tro på mig trods alle de tegn jeg har gjort iblandt dem?" sagde Jehova fuld af bedrøvelse. – 4 Mosebog 14:11.

⁶ Jehova gik lige til sagens kerne – folkets feje og frygtsomme indstilling røbede at de manglede tro. Ja, tro og mod er nært forbundet, så nært at apostelen Johannes kunne skrive følgende om den kristne menighed og dens åndelige krigsførelse:

“Dette er den sejr som har sejret over verden, vor tro.” (1 Johannes 5:4) Den gode nyhed om Riget bliver i dag forkyndt på hele jorden fordi over seks millioner Jehovas Vidner – unge og gamle, stærke og skrøbelige – har en tro som Josuas og Kaleb. Ingen fjende har formået at bringe denne store, modige hær til tavshed. – Romerne 8:31.

Søg efter åndelige perler

it-1 740

Det land Gud gav Israels folk

DET land Gud gav israelitterne, var et godt land. De spioner som Moses sendte ud for at udspejle det forjættede land og hente prøver af dets afgrøder, vendte tilbage med figner, granatæbler og en drueklase der var så stor at to mænd måtte bære den på en stang mellem sig! Skønt de på grund af frygt og mangel på tro veg tilbage for at tage landet i besiddelse, berettede de at det ‘virkelig flød med mælk og honning’. – 4Mo 13:23, 27.

29. MARTS – 4. APRIL

PERLER FRA GUDS ORD | 4. MOSEBOG 15-16

“Undgå stolthed og overmod”

w11 15/9 27 § 12

Er du kendt af Jehova?

¹² Da Israels folk var på vej til det lovede land, lagde Kora imidlertid mærke til noget han opfattede som et problem i Guds ordning. I et forsøg på at lave om på tingene sluttede 250 andre førende mænd blandt folket sig til ham. Kora og disse mænd må have følt sig sikre på deres forhold til Jehova. De sagde til Moses og Aron: “Nu kan

det være nok med jer, for hele forsamlingen er hellig, alle som én, og Jehova er i dens midte.” (4 Mos. 16:1-3) Hvor var det en selvsikker og stolt indstilling! Moses sagde til dem: “Jehova [vil] give til kende hvem der tilhører ham.” (**Læs Fjerde Mosebog 16:5**). Ved slutningen af næste dag var Kora og alle der havde sluttet sig til ham i oprøret, døde. – 4 Mos. 16:31-35.

w11 15/9 27 § 11

Er du kendt af Jehova?

¹¹ Der var en verden til forskel på Moses og Kora med hensyn til at vise respekt for Jehovas ordning og hans afgørelser. Deres måde at reagere på betød noget for hvordan Jehova betragtede dem. Kora var en levit af Kehats slægt, og han havde haft mange privilegier. Han havde sikkert set folket blive udfriet gennem Det Røde Hav, været med til at eksekvere Jehovas domme over ulydige israelitter ved Sinaj Bjerg og hjulpet med at bære pagtens ark. (2 Mos. 32:26-29; 4 Mos. 3:30, 31) Han havde åbenbart været loyal over for Jehova i årevis, og mange i Israels lejr så derfor op til ham.

Søg efter åndelige perler

w98 1/9 20 § 1-2

Sæt det vigtigste på førstepladsen!

Jehova så mere alvorligt på sagen. Bibelen beretter: “Da sagde Jehova til Moses: ‘Manden skal ubetinget lide døden.’” (4 Mosebog 15:35) Hvorfor så Jehova så strengt på det manden havde gjort?

Folket havde seks dage til at samle brænde i og tage sig af behovet for mad, tøj og lignende. Den syvende dag var sat til side til deres åndelige behov. Der var i sig selv intet forkasteligt ved at samle

brænde, men det var forkert at gøre det i det tidsrum der var reserveret tilbedelsen af Jehova. Kristne er ganske vist ikke underlagt Moseloven, men mon ikke episoden kan lære os noget om at prioritere rigtigt i dag? – Filipperne 1:10.

5.-11. APRIL

PERLER FRA GUDS ORD | 4. MOSEBOG 17-19

“Jeg er ... din arv”

w11 15/9 13 § 9

Lader du Jehova være din andel?

⁹ Tænk på levitterne, der ikke fik nogen arvelod i landet. Eftersom de var helt optaget af den sande tilbedelse, måtte de stole på at deres behov ville blive dækket af Jehova, der havde sagt: “Jeg selv er din andel.” (4 Mos. 18:20) Selvom vi ikke tjener i et bogstaveligt tempel som præsterne og levitterne gjorde, kan vi efterligne deres indstilling ved at have tillid til at Jehova vil sørge for os. Jo tættere vi kommer på afslutningen, jo vigtigere er det at vi stoler på at Jehova kan og vil dække vores behov. – Åb. 13:17.

w11 15/9 7 § 4

Jehova er min andel

⁴ Hvad betød dette for levitterne? Jehova sagde at han i stedet for at give dem en arvelod i landet ville betro dem en dyrebar tjenesteforret. “Præstedømmet for Jehova” var deres arvelod, eller andel. (Jos. 18:7) Den sammenhæng Fjerde Mosebog 18:20 forekommer i, viser at de ikke ville komme til at mangle noget materielt. (**Læs Fjerde Mosebog 18:19, 21, 24**). Levitterne fik “al tiende i Israel som arvelod, til gengæld for

[deres] tjeneste”. De ville få ti procent af landets afgrøde og af de dyr israelitternes hjerde blev forøget med. Til gengæld skulle levitterne selv give en tiendedel af det de modtog, “det bedste af det”, til præsteskabet. (4 Mos. 18:25-29) Præsterne modtog også “alle de hellige bidrag” som Israels sønner bragte Gud ved hans tilbedelsessted. Medlemmerne af præsteskabet havde derfor al mulig grund til at tro at Jehova ville sørge for dem.

Søg efter åndelige perler

g02 8/6 14 § 2

Salt – en værdifuld råvare

Salt blev også et symbol på bestandighed og stabilitet. Det er grunden til at en bindende pagt i Bibelen bliver kaldt en “saltpagt”. De der indgik en sådan pagt, beseglede den ved i nogle tilfælde at spise salt når de indtog et måltid sammen. (4 Mosebog 18:19) Under Moseloven saltede man de ofre som blev bragt på alteret, uden tvivl fordi salt symboliserede at noget er fri for fordærv eller forrådnelse.

12.-18. APRIL

PERLER FRA GUDS ORD | 4. MOSEBOG 20-21

“Bevar din ydmyghed når du er under pres”

w19.02 12 § 19

Jehova elsker dem der søger ydmyghed

¹⁹ Det hjælper os til ikke at begå fejl. Tænk igen på Moses. I flere årtier blev han ved med at være ydmyg og gøre det Jehova ønskede. Men hen imod slutningen af den besværlige ørkenvandring på 40 år

kom der en situation hvor Moses ikke viste ydmyghed. Hans søster, der sikkert havde været med til at redde hans liv i Egypten, var lige død og blevet begravet i Kadesh. Nu hævdede israelitterne igen at de ikke fik hvad de havde brug for. De "skældte Moses ud" fordi de manglede vand. Til trods for alle de mirakler Jehova havde ladet Moses udføre, og til trods for at Moses i alle de mange år havde været en uselvsk leder for israelitterne, beklagede de sig. De klagede ikke bare over vandmangel, men også over Moses selv, som om det var hans skyld at de var tørstige. – 4. Mos. 20:1-5, 9-11.

w19.02 13 § 20-21

Jehova elsker dem der søger ydmyghed

²⁰ Moses blev vred. Han mistede besindelsen og reagerede på en måde der langt fra var mild og ydmyg. I stedet for at have tro og tale til klippen sådan som Jehova havde befalet, svarede Moses folket vredt og gav sig selv æren for det der ville ske. Han slog på klippen to gange, og store mængder vand strømmede ud. Stolthed og vrede havde fået ham til at begå en alvorlig fejl. (Sl. 106:32, 33) Fordi Moses manglede mildhed i denne situation, fik han ikke lov til at komme ind i det lovede land. – 4. Mos. 20:12.

²¹ Vi kan lære noget vigtigt af denne episode. For det første må vi hele tiden arbejde på at bevare en ydmyg indstilling. Hvis vi bare et øjeblik er uopmærksomme, kan stolthed dukke op i os og få os til at gøre eller sige noget vi vil fortryde. For det andet lærer vi at pres kan svække en. Derfor må vi passe på at vi også er ydmyge når vi føler os presset.

w09 1/9 19 § 5

En dommer som står fast på det der er ret

For det første havde Gud ikke givet Moses besked på at tale til israelitterne, og slet ikke at kalde dem opsætsige. For det andet undlod Moses og Aron at give Gud æren. 'I helligede mig ikke,' sagde Gud. (Vers 12) Med ordene "vi kan få vand til at strømme frem", sagde Moses i virkeligheden at det var ham og Aron – ikke Gud – der mirakuløst skaffede vand. For det tredje var dommen i overensstemmelse med tidligere domme. Gud havde førhen nægtet at lade en oprørske generation komme ind i Kana'an, og han gav derfor Moses og Aron den samme straf. (4 Mosebog 14:22, 23) For det fjerde var Moses og Aron Israels ledere. De som har fået et stort ansvar betroet, skal i særlig grad stå Gud til regnskab. – Lukas 12:48.

Søg efter åndelige perler

w14 15/6 26 § 12

Betragter du svaghed ligesom Jehova gør?

¹² I hver af disse situationer kunne Jehova øjeblikkeligt have straffet Aron. Men han vidste at Aron ikke var et dårligt menneske, og at han ikke havde hele skylden. Det ser ud til at Aron lod omstændighederne og andres indflydelse få ham til at afvige fra den rette vej. Men når han blev konfronteret med sine fejltrin, erkendte han dem straks og støttede Jehovas afgørelser. (2 Mos. 32:26; 4 Mos. 12:11; 20:23-27) Jehova valgte at fokusere på Arons tro og angrende indstilling. Flere hundrede år senere blev Aron og hans efterkommere stadig husket som nogle der frygtede Jehova. – Sl. 115:10-12; 135:19, 20.

19.-25. APRIL

PERLER FRA GUDS ORD | 4. MOSEBOG 22-24

“Jehova vender en forbandelse til en velsignelse”

bt 53 § 5

“Den gode nyhed om Jesus” forkyndes

⁵ Ligesom i det første århundrede har forfølgelsen af Guds folk heller ikke i dag kunnet få forkyndelsen til at forstumme. At kristne gang på gang er blevet tvunget til at flytte fra et sted til et andet – enten i fængsel eller til et andet land – har blot medvirket til at folk i det nye område har fået budskabet om Riget forkyndt. Under Anden Verdenskrig lykkedes det for eksempel Jehovas Vidner at aflægge et enestående vidnesbyrd i de nazistiske koncentrationslejre. En jøde der mødte Jehovas Vidner dér, fortæller: “De fanger der var Jehovas Vidner, besad en sjælsstyrke der overbeviste mig om at deres tro var grundet på Bibelen – og jeg blev selv et Jehovas vidne.”

it-2 1102

Vanvid, galskab

Det vanvid der ytrer sig ved modstand mod Jehova. Profeten Bileam ønskede tåbeligt at profetere mod Israel for den betaling kong Balak af Moab tilbød ham, men Jehova greb ind og gjorde hans bestræbelser til intet. Apostelen Peter skrev om Bileam: “Et umælende lastdyr ytrede sig med et menneskes stemme og hindrede profetens vanvid.” For Bileams vanvid brugte apostelen det græske ord *parafroni’a*, der egentlig betyder “at være ved siden af sit sind”. – 2Pe 2:15, 16; 4Mo 22:26-31.

Søg efter åndelige perler

w04 1/8 27 § 2

Hovedpunkter fra Fjerde Mosebog

22:20-22 – Hvorfor blussede Jehovas vrede op imod Bileam? Jehova havde sagt til profeten Bileam at han ikke måtte forbande israelitterne. (4 Mosebog 22:12) Alligevel gik Bileam med Balaks mænd i den hensigt at forbande Israel. Han ønskede at tækkes den moabitiske konge og modtage løn fra ham. (2 Peter 2:15, 16; Judas 11) Selv da Bileam blev tvunget til at velsigne folket i stedet for at forbande det, søgte han kongens gunst ved at foreslå at man lod kvinderne der dyrkede Ba’al, forføre de israelitiske mænd. (4 Mosebog 31:15, 16) Grunden til at Guds vrede blussede op imod Bileam, var altså profetens skruppelløse begærlighed.

26. APRIL – 2. MAJ

PERLER FRA GUDS ORD | 4. MOSEBOG 25-26

“Kan én person gøre en forskel?”

lvs 118 § 1-2

“Flygt fra seksuel umoral!”

EN LYSTFISKER tager hen til et sted hvor han ved at han kan fange en bestemt type fisk. Han sætter den helt rigtige madding på krogen og kaster linen ud. Derefter venter han tålmodigt. Når fisken nipper til maddingen, hiver han til. Krogen borer sig ind i fiskens kæbe, og fiskeren trækker sin fangst i land.

² Vi mennesker kan også blive fanget. Tænk for eksempel over hvad der skete med israelitterne da de havde slået lejre på Moabs ørkensletter tæt på det lovede land. Moabs

konge lovede en mand der hed Bileam, at han ville få en masse penge for at bringe en forbandelse over israelitterne. Det endte med at Bileam fandt ud af hvordan han kunne få israelitterne til at bringe en forbandelse over sig selv. Bileam valgte omhyggeligt maddingen. Han sendte unge moabitiske kvinder ind i israelitternes lejr for at forføre mændene. – 4. Mosebog 22:1-7; 31:15, 16; Åbenbaringen 2:14.

Ivs 119 § 4

“Flygt fra seksuel umoral!”

4 Hvorfor gik så mange israelitter i Bileams fælde? Fordi de blev helt opslugt af deres selviske ønsker og glemte alt det Jehova havde gjort for dem. Israelitterne havde ellers mange gode grunde til at være loyale mod Gud. Han havde befriet dem fra slaveriet i Egypten, sørget for mad til dem i ørkenen og ført dem sikkert frem til det lovede lands grænse. (Hebræerne 3:12) Alligevel lod de sig lokke af umoralsk sex. Med den beretning i tanke skrev Paulus: “Lad os heller ikke begå seksuelt umoralske handlinger, som nogle af dem gjorde.” – 1. Korinther 10:8.

Søg efter åndelige perler

it-1 756 § 6-7

Grænse

Det ser således ud til at landets fordeling mellem stammerne blev bestemt af to faktorer: resultatet af lodkastningen samt stammens størrelse. Lodkastningen kan blot i store træk have angivet arveloddernes beliggenhed – i hvilken del af landet de enkelte stammer skulle have deres arvelod – om det skulle være mod nord, syd, øst eller vest, langs kysten eller i bjerglandet. Og eftersom det var Jehova der

styrede lodkastningen, ville denne fremgangsmåde tjene til at forebygge skinsyge eller stridigheder blandt stammerne. (Ord 16:33) Jehova kunne også på denne måde lede tingene sådan at hver stamme kom til at bo et sted der ville svare til den inspirerede profeti som patriarken Jakob udtalte på sit dødsleje. – 1Mo 49:1-33.

Efter at den geografiske beliggenhed var afgjort ved lodkastning, måtte arveloddens udstrækning så afgøres på grundlag af den anden faktor: stammens størrelse i forhold til de øvrige stammer. “I skal fordele landet mellem jer ved lodkastning, efter jeres slægter. Den slægt der er stor, skal I give en større arvelod, og den der er lille, skal I give en mindre arvelod. Hvor loddet falder for ham, dér er hans arvelod.” (4Mo 33:54) Den generelle geografiske beliggenhed der blev afgjort ved lodkastningen, stod fast, men arveloddens størrelse kunne justeres efter behov. Da det viste sig at Judas område var for stort, blev det således reduceret ved at noget af det blev givet til Simeons stamme. – Jos 19:9.